

ŐSZI NAPSÜTÉS

Leülsz egy padon, őszi napsütésben,
s még nem tudod, hogy évek múlva
irigyled magadtól majd a zűrzavart,
azt, ami a kétségbeesés összes testi jele,
azt, hogy ilyen közel vagy
a legutóbbi fordulathoz.
Kiálltad a gyávaság próbáját,
ezt adják tudtadra éppen,
ezzel a súllyal indulsz utadra,
s ereszkedsz alá a köves dombról,
kanyargó ösvényeken.

VÉGRE TÉNYLEG

Egy nevető tekintetet készít elő az aznapi találkozáshoz.
Egyikük beszélni fog, a másik hallgat,
s minél lendületesebbek a gesztusok,
minél inkább szolgálják a meggyőzést a mondatok,
annál egyértelműbb a mosoly, amelyik
tükröt állít a gesztusoknak,
visszájukra fordítja az érveket,
létrehozza azt a csendet, melyben
végre tényleg történhetne valami.